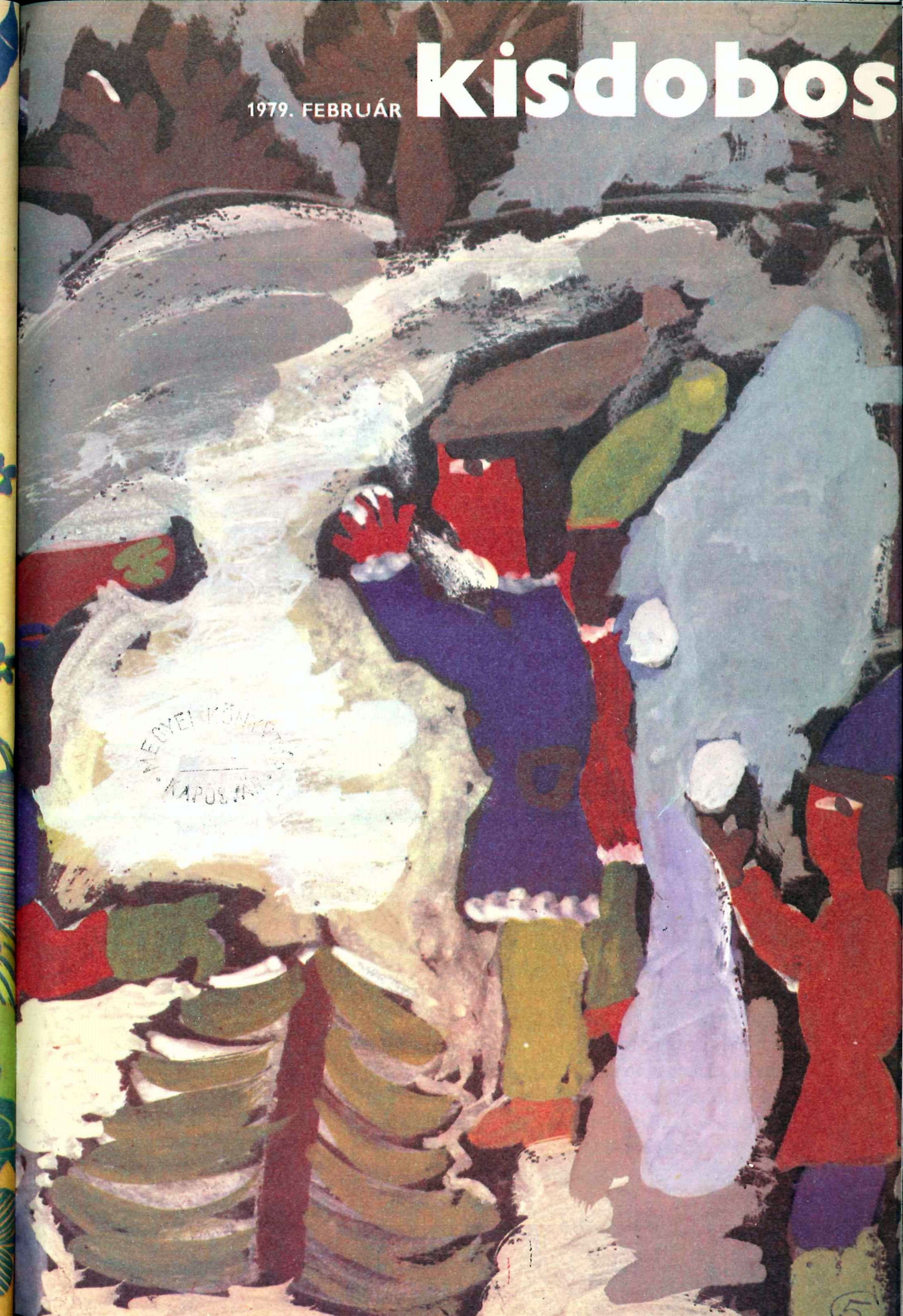

1979. FEBRUÁR
kisdobos

Rugdalódzóról – dologidőben

— Nagy kár, hogy kinőttem az öcsém rugdalódzóját! — súgta Jutka, ahelyett hogy a végeredményt súgta volna meg. A számtannal ugyanis egyszerre lettünk készen a napköziben, és vártam, mint máskor, hogy megmondja: neki mennyi jött ki. Ő meg itt holmi rugdalódzó után ácsingózik dologidőben.

— Örülj neki, hogy kinőtted, mert akkor nem járhatnál a 4. b-be, velem.

— De én pólyásbaba akarok lenni! Nem érted?

— Nem.

— Mert téged nem érdekel a jövő!

— A jövő?

— A jövő hét. A farsang. Érted már? Tudod, az öcsém cumija még éppen jó. A pártedlijét is a nyakamba tudom kötni, a sapkáját meg már méretre igazítottam magamnak. A melegcsap alá tartottam, ki is nyúlt rendesen. Csak a rugdalódzóval nem boldogulok. Az tartja a formáját. Segíts kitalálni valamit.

— Majd jövőre. Az idén nem leszel kisbaba. Az őrsünkben ezen kívül nem lesz bohóc, katicabogár, kalapos gomba, hirdetőoszlop és nem lesz Micimackó sem. Mert én is gondoltam már a jövő hétre. Ma állapodunk meg, melyikünk mi lesz a csapat farsangi mulatságán. Neked még nem értem rá megmondani, hogy rendkívüli őrsi megbeszélést tartunk, de most már tudod. Azt gondoltuk, hogy a farsangon a mi őrsünk minden tagja képviselő lesz. Ne ijedj meg, nem országgyűlési képviselő! A szomszédos országok gyerekeit fogjuk képviselni népviseletben. Mert, ugye, itt a Gyermekek Nemzetközi Éve. Mikor mutassuk be szomszédaink gyermekviseletét, ha nem éppen most, a farsangon?

— Elég vidám lesz így a mulatság?

— Hajaj! Majd meglátod. Azon fogunk mulatni, hogy a gyerekek nem ismernek majd meg minket, pedig a csapatban kizárólag a mi őrsünkön nem lesz maszk. Törhetik a fejüket, lett, szlovák, horvát vagy éppen gurál gyereket üdvözöljenek bennünk. De mi ezt az egészet azért csináljuk, hogy ott helyben megismerkedjünk.

Máris Mária, őrsvezető-helyettes

Polgár István

Tél

Talpsiklató
jéglap a tó,
Jancsi, Kató
ugrándozik:
övék, nekik
esik a hó!

Szalad a jó
két gyors csikó,
elsuhanó
szán csengeti:
— Fuss ki, Peti,
esik a hó!

Szívem is, ó,
ez a bohó,
táncot ropó
szív hogy örül!
Képentörül
egy hógolyó.

Kiss István rajzai

Janikovszky Éva

Érdekes-e, amit Ildi mesél?

— Ki mesél ma? — kérdezte Jutka az Ezeregy őrstől.

Többen jelentkeztek, Ildi csak olyan tétova mozdulattal, ahogy az osztályban szokott.

— Ma Ildi mesél — választott a jelentkezők közül Jutka.

— Hát mesélhetek éppen — bizonytalankodott Ildi. Ha zavarban volt, minden mondatot „hát"-tal kezdett —, de lehet, hogy az nem is érdekes, amiről én mesélni tudok.

— De az is lehet, hogy érdekes — biztatta Jutka. — Majd mi eldöntjük a végén.

— Tegnap vendégünk volt — kezdte Ildi. — Pista bácsi. Somogyi Pista bácsi.

Ildi ezt úgy mondta, mintha Somogyi Pista bácsit mindenkinek ismernie kellene. De csak Csaba füttyentett elismerése jeléül, a többiek kérdőn néztek Ildire.

— Azt hittem, mindenki ismeri — mentegetődzött Ildi. — Somogyi Pista bácsi a Virágzó téesz elnöke. Ő küldte el anyukámat a Szovjetunióba.

— Anyukád a Szovjetunióban van? — csodálkozott most Jutka. — Nem is mondtad!

— De nekünk mondta! — kiáltotta Misi. — Moszkvában van! — Most már biztosan tovább utazott — foly-

tatta Ildi. — Egy hétig voltak egy Moszkva környéki téeszben, ami éppen olyan vitamin- és virággyár, mint a miénk.

— Micsoda? — kérdezte Zoli. — Milyen gyár?

— Hát ezt csak olyan viccesen szokta Pista bácsi mondani, hogy a mi téeszünk vitamin- és virággyár. De komolyan gondolja. Úgy érti, olyan a téesz, mint egy nagy gyár, folyamatosan termeli a friss zöldséget a városnak, hogy télen is legyen paprika, paradicsom, saláta, retek, szóval vitamin. A virág is nő télen-nyáron. Láttátok ti is a kertészetben: egész évben nyílik a szegfű meg a gerbera. A Szovjetunióban is ilyen téeszeket látogatnak meg anyukámék, hogy lássák, mit csinálnak okosabban az ottaniak. Aztán majd elmondják itthon. Ezt hívják tapasztalatcserének. Tavaly jártak itt leningrádi vendégek a mi téeszünkben, és azt mondták, ők is sokat tanultak. Tudjátok, Leningrád körül van egy óriási fóliasátor-város, ott termesztik a leningrádiaknak a friss zöldséget. Arrafelé hidegebb van, a szabad földben kevesebb teremne, mint nálunk. Tudjátok hányan laknak Leningrádban? Négymillióan! Pista bácsi mondta. Képzeljétek el, hogy négymillió embernek mennyi paradicsom, saláta és uborka kell!

Az Ezeregy őrs megpróbálta elképzelni.

— Anyukám most már Leningrádban van — folytatta Ildi —, de tegnap érkezett csak az első lapja Moszkvából. A Vörös tér van rajta, este, kivilágítva, olyan gyönyörű! Pedig anyukám el se akart menni. Még sosem volt külföldön. Félt ilyen messzire utazni, félt minket itthon hagyni, hogy mi lesz velünk három hétig? A lapon meg azt írta, boldog, hogy ott lehet, és reméli, egyszer majd mindnyájan ott állunk a Vörös téren, mert ezt nekünk is látni kell. Úgy örültünk, hogy ezt írta, mert akkor mégiscsak Pista bácsinak volt igaza.

— És mi van Pista bácsival? — kérdezte Bori. — Miért volt nálatok?

— Azt hiszem, ez nektek nem érdekes — tért ki a válasz elől Ildi. — Ti nem ismeritek őt. Csak nekem volt fontos.

— Ildi! — figyelmeztette Jutka. — Miben maradtunk? Most már meséld végig. Mondd el azt is, milyen Somogyi Pista bácsi.

— Hát — gondolkozott el Ildi — elég kicsi, de erős. Bajusza van. Szemüveget hord. Sokszor mérges, de nagyon jószívű. Nagyon okos. Felnőtt korában járta ki az egyetemet, és mindig tanul. Nem is tudom, mikor, mert mindenütt ott van. A tanácsban, a pártbizottságban. Mindenkit név szerint ismert a szövetkezetben. Szeretik az emberek. Azt hiszem ez a legfontosabb: bíznak benne. Pedig sokat követel, nemcsak a munkában, hanem tanulnia is kell mindenkinek. Ezért küldte anyukámat is a Szovjetunióba. Azt szokta kiabálni, hogy akinek feje van, az tanuljon! Apukám azt mondja, Pista bácsi megszállott, anyukám meg nevet, szerinte ez szerencse, mert az előző elnök nem volt megszállott, és fele annyit sem kerestek a tagok. Az exporttervet sem tudták teljesíteni, és azt sem, amire a várossal szerződtek.

Az őrs csak nézett, hogy miket tud ez az Ildi.

— Gyakran meglátogat benneteket Somogyi bácsi? — kérdezte Jutka.

— Arra nincs ideje — rázta a fejét Ildi —, nagy a szövetkezet. Öcsi születése után járt nálunk, meg most, mielőtt anyukám elutazott, pontosabban, amikor éppen nem akart elutazni. Akkor beszélt apuval. Most csak azért jött, hogy megnézze, mire megyünk anyu nélkül. Mert anyu egyre mondta neki, hogy mit kezd majd apukám a három gyerekkel, ki fog főzni, mosni ránk, Pista bácsi meg kiabált anyukámmal, hogy azt bízza a szövetkezetre, ennél nagyobb feladatokat is megoldottak már, és ha visszajön, majd mondja meg, hogy kinek volt igaza. Az Ezeregy őrs most már pontosan el tudta képzelni, hogy milyen ember Somogyi Pista bácsi.

— Tegnap aztán láthatta Pista bácsi, igyekszünk mi mindent megcsinálni — folytatta Ildi. Piri néninek megmondtuk, mert ő jött a brigádból segíteni, hogy nincs nekünk segítségre szükségünk. A vacsorát áthozzuk az étkezdéből. Képzeljétek, amikor Pista bácsi beállított, apu éppen mosott, én takarítottam, Laci meg az ételt melegítette Öcsinek. Mondtam apunak, menjenek csak be, majd én kiöblítem a ruhát, mert már kivette a gépből. Csak azt nem tudtam, hogy mivel kínáljam meg Pista bácsit. De ő kínált meg minket. Egy rekesz almát meg szőlőt hozott be a kocsiból, hogy ezt a szövetkezet küldi, nehogy anyukám kimaradjon a szüretből. Ilyen rendesek! Mikor Öcsi megvacsorázott, mi is bementünk, és beszélgettünk a szövetkezetről, meg arról, hogy több jó szakemberre lenne szükségük. Pista bácsi azt mondta, szívesen adnak a tagok tehetséges gyerekeinek ösztöndíjat, ha továbbtanulnak. — Megkérdezte Lacitól meg tőlem, nem akarunk-e mezőgazdasági szakközépiskolába menni? Öcsi az ölébe mászott, és mondta, ő akar. Pedig csak almát akart! Olyan jót nevettünk. Az öcsétek már nyilatkozott, ti meg gondolkozzatok rajta, mondta Pista bácsi, amikor elbúcsúzott. Mi ott álltunk apukánk mellett. Öcsit felemelte, adott neki egy puszit. — Azt hittem, hogy biztosan puszit ad nekem is, Laci meg azt, barackot nyom a fejére. De Somogyi Pista bácsi kezet nyújtott, nekem is, Lacinak is. Velem még sosem fogott kezet felnőtt. Ennek nagyon örültem, de azt már igazán nem tudom megmondani, miért.

— Nem is kell — mondta Eszter. — Értjük.

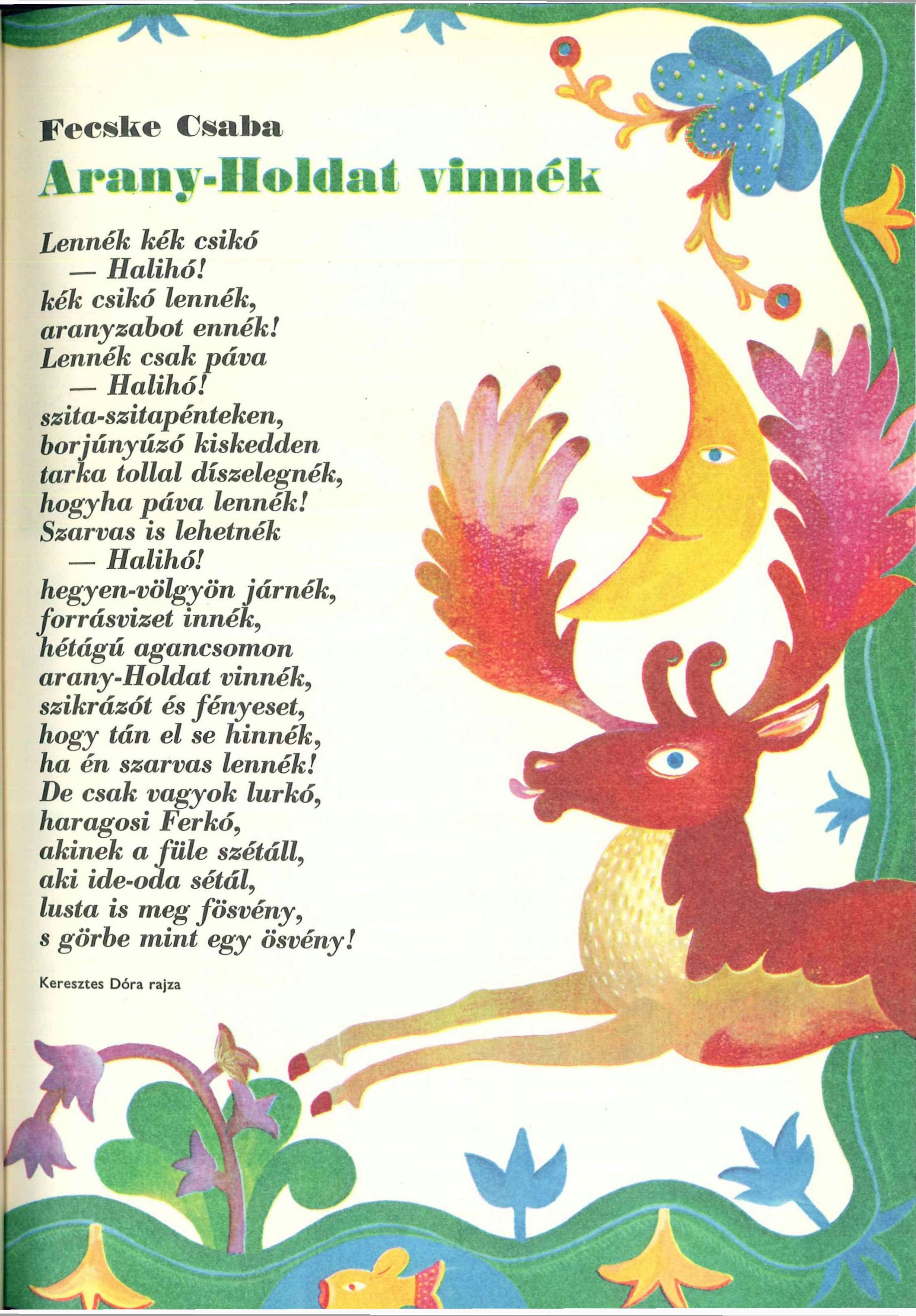
Az Ezeregy őrs elgondolkozott.

— Azt ígértük Ildinek — emlékeztette őket Jutka —, hogy a végén megmondjuk, érdekes volt-e, amit mesélt? Érdekes volt?

— Érdekes, hát! — vágták rá az ezeregyek.

— Csak ne mondanátok folyton azt, hogy hát! — mosolygott rájuk Ildi.

— Csak olyankor mondjuk, ha zavarban vagyunk — mondta Misi.

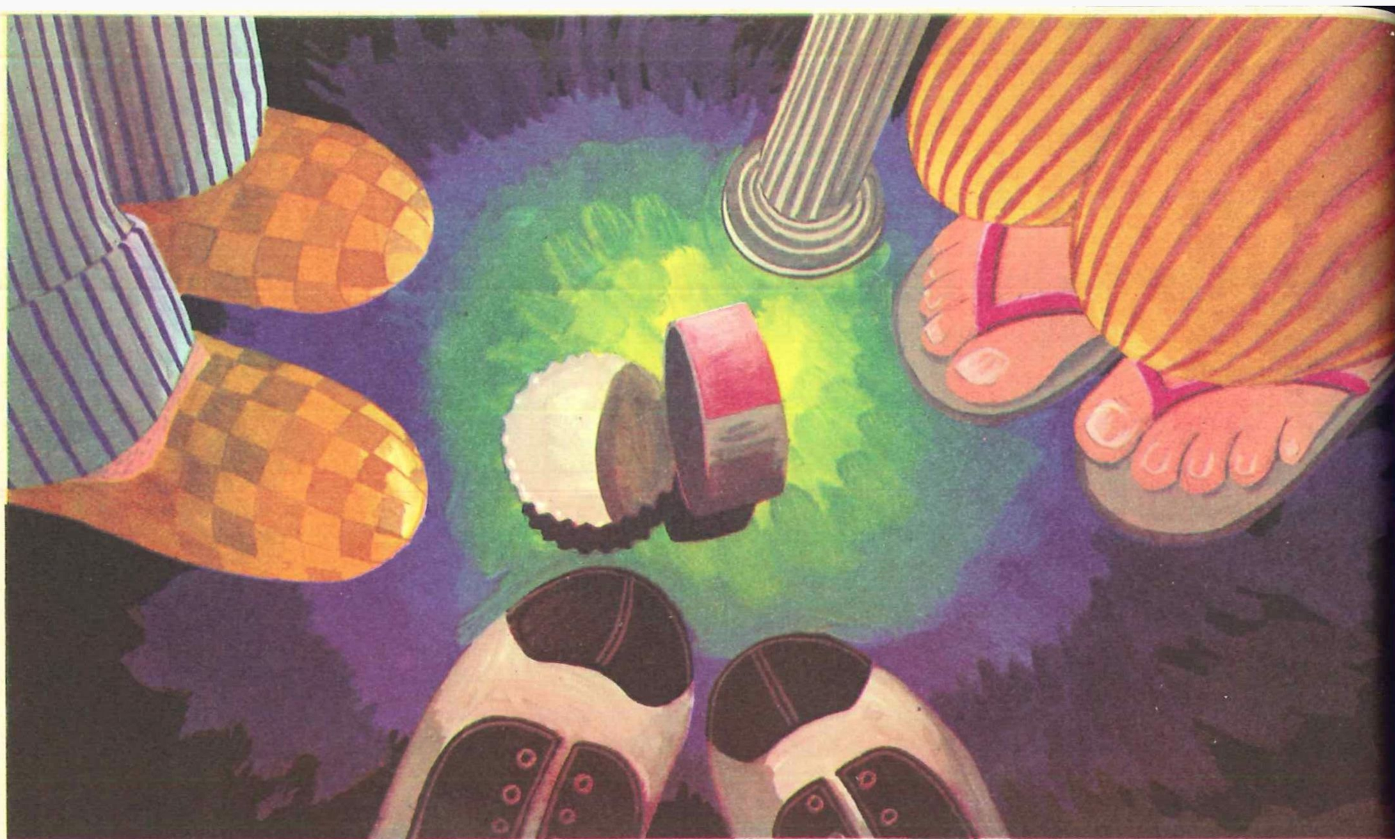

Fecske Csaba

Arany-Holdat vinnék

Lennék kék csikó
— Halihó!
kék csikó lennék,
aranyzabot ennék!
Lennék csak páva
— Halihó!
szita-szitapénteken,
borjúnyúzó kiskedden
tarka tollal díszelegnék,
hogyha páva lennék!
Szarvas is lehetnék
— Halihó!
hegyen-völgyön járnék,
forrásvizet innék,
hétágú agancsomon
arany-Holdat vinnék,
szikrázót és fényeset,
hogy tán el se hinnék,
ha én szarvas lennék!
De csak vagyok lurkó,
haragosi Ferkó,
akinek a füle szétáll,
aki ide-oda sétál,
lusta is meg fösvény,
s görbe mint egy ösvény!

Keresztes Dóra rajza

Vidor Miklós: KOLOMPOLÓ

Ha most megpróbálom elmondani ezt a történetet, akárhogy igyekszem is, csak az egyik felét ismeritek meg. Méghozzá nem is az érdekesebbiket. Azt egyesegyedül ő idézhetné föl, akivel megesett és iszonyúan megrémült, mikor a kellős közepében találta magát, azazhogy belészorult a fejével... Végül is mi csupán kiszabadítottuk, ami kétségtelenül izgalmas kaland volt, ráadásul éjszakai kaland, de azért mégsem az igazi!

A kaland mindig annak igazi, aki belépottyan, átéli az első perctől fogva, mikor úgy érzi, csapdába szorult, reménytelenül magára maradt, senki sem tud róla, nincs aki segíthetne! És akkor, akármilyen céltalannak látszik is, elkezd viaskodni, nekivág a vakfeketeségnek, és ha már hangja sincs, lármát csap azzal a kolomppal, amelyet sehogysem képes lecibálni magáról.

Ezt a lármát hallottuk meg odabenn a domboldali, kerti házban. Egészen pontosan egyedül Mackó hallotta meg hármunk közül, mert Nikolett meg én aludtunk már. Mackó fölfülelt a különös csörömpölésre, mivel ébren volt. De megfordítva is lehet: ezért nem alhatott, mert ébren tartotta a tompa, időnkint fölcsendülő fémhangú koppanás, meg a nyomában támadó fura motoszkálás, s még csak azt sem mondhatta meg, honnét hallatszik.

Egy darabig fülelt, aztán megrázta a karomat.

— Mi ez a zaj?

Az álmából fölvert ember zavarával próbáltam tájékozódni a sötétben. Lestem én is. De most, mintha csakazértis elhallgatott volna, vagy a fülem nem elég éles, hogy fölismerjem.

— Valami állat lehet odakinn... talán kutya? — suttogta Mackó. Majd tétován hozzátette: — Mintha a ház alatt járna...

Valószerűtlenül hangzott. A kétméteres kerítésen nem olyan könnyű átugrani egy jólmegtermett kutyának sem. Persze kaparhat magának alatta is lyukat. Csakhogy az nem megy olyan nesztelenül! A ház alá viszont beférkőzhetik, ha már egyszer bejutott, hiszen az jó magas betonlábakon áll...

Így vitatkoztunk egymással félhangon s magunkban némán, mikor ismét megpendült az a rejtélyes hang odalenn vagy odakinn — ebben nem voltunk bizonyosak.

Vakon kitapogattam a kisasztalon a rúdlámpát, fölkattintottam.

— Gyerünk!

Kiléptünk a tornácra, magunk elé bocsátottam az éles sugarú fényt, körbepásztáztam vele a ház körül. Odakinn csak a csillagos éjszaka, a kert lélegző csöndje. Szél sem járt, hogy megzörrentse a bokrokat. Vártunk mozdulatlan.

— Ott! — fogta meg a kezemet Mackó. A kerítés felé mutatott. Most jól hallottam azt a parányi neszt, amelyet egy lopózkodó, apró árnyék üthet a fűben, s menten utána a finom kondulást, amint valami a drótkerítéshez verődik. Odairányítottam a kézilámpát.

Már lenn voltunk a kertben, óvatosan lopóztunk előre a sziklák közt az ágyás széléig. Ismét a motoszkálás. Aztán a bokrok alján a kétökölnyi megmozduló kupac, beléveszve szinte a fűbe.

Közelebb léptem. Szorosan a kerítéshez lapulva felénk kúszott az a rejtelmes valami, s az elején tükrözőn megcsillant a fénysugár.

Káprázik a szemem? Sisakot visel?... Vagy...? Képtelenség!

Mackó kimondta:

Orosz István rajzai

— Kacsacsőrű emlős... nálunk?

Ez járt az én álomtól kótyagos fejemben is: hogyan kerülhetett ide — Ausztráliából?

S mintha felelni akarna, megkondult a dróthoz csapódó fémsisak. Tán két méternyire lehetett. Most már jól fölismerhetővé vált az árnyékban előregördülő szürkésbarna test is.

— Süni! — kiáltott föl Mackó. — Beszorult a feje!

S én már a májkonzerves dobozt is tisztán láttam, a páncélos lovag sisakját, amelyiktől nem látott szegény.

— Hát ezt akarta lerázni!

Aztán Mackó nyúlt ki érte. Abban a pillanatban fölmeredtek a tüskéi. Elég volt az egyiket két ujjal megragadni, hogy veszteg maradjon, a másik kezével meg a kolompot rántotta le róla Mackó.

Ott állt szegény, a rázúduló reflektorfényben, remegve, hunyorogva és értetlenül, mozdulni sem mert. Most megszabadult, vagy végképp fogságba esett?

— Tejet kellene adni neki... — szólaltam meg. — Idegnyugtatónak...

Aztán már Nikolett is fölébredt, kiszaladt, és életében először állt szemtől szemben egy eleven sünnel a csillagos égbolt alatt.

A többit már magunk között beszéltük meg. Olyan volt, mint egy nyomozás. A sün éjszaka jár vadászni. A ház alá gurult májkonzerves doboz szaga izgathatta. Meg akarta kóstolni a benne ragadt maradékot, és az orrára szorult. Azért csapkodta boldogtalanul előbb a betontuskónak, aztán a kerítésnek, hogy lerázhassa magáról. Talán már fuldoklott alatta, levegőt is alig kapott!

Mindez találgatás már. A tejet Nikolett kicsit elcsurrantotta mikor elé akarta tenni, s most félig leöntötten, apró szemével hunyorogva kucorgott előttünk a kimerült sün. Tapintatosan hátrább húzódtunk, ő meg lassan magához térve kibújt a lámpa fénykörébőlés eltűnt a sötét kertben.

— Nagyon meg volt ijedve... — mondta még mindig elképedten Nikolett.

— Egy kicsit mi is... — ismerte be Mackó.

Visszatértünk a házba. Újra csönd volt, odakinn a hangtalanul lélegző fák, a szálfenyők meg a ház előtt őrködő három cser, a lejtőn a fejüket térdükre ejtő bokrok.

— Képzeld el, mit szólnak majd a barátai, ha elmondja nekik — töprengett Nikolett. Ott ült már az ágya szélén. Ölében a babája. Lassan simogatta a fejét s már hozzá beszélt: — Látod, mik történnek az emberrel...

— Pláne, ha sünnek született, és titkokat kutat éjszaka a kertben... — jegyezte meg Mackó.

Aztán már hallgattunk, vártuk az álmot, mindnyájunknak a sün járt a fejében. A kolompoló sün, amint kétségbeesetten tévelyeg a ház alatt, megvakítottan a kettős éjszakában, foglyul ejtetten az iszonyú pléhbödönben.

Hát épp ez az, amit ő maga mondhatna csak el. És bizonnyal el is mondja a barátainak, ahogyan Nikolett maga elé suttogta. Mert ilyet élő sün még nemigen ért meg!

Két másik sünt képzelek el valahol lenn a kert aljában, ahol Kolompolónak az odúja van, s másnap meghívta őket magához, hogy beszámoljon, mi történt vele az éjszaka!

És ez a hiteles történet, amelyben mi hárman mellékszereplők vagyunk csupán: ismeretlen, éjszakai lények, akik ráirányítják a reflektort, letépik róla azt a kongó, üreges valamit, és a végén még le is öntik tejjel. S hogy mit érzett közben? Azt más el nem képzelheti!

A két vendég meg a barátai, megértőn és finoman röfögnek hozzá.

Görög Júlia rajza

Csanády János

A hósipkák a hegyeken...

A hósipkák a hegyeken
kötött kis gyapjú gyereksipkák,
de ők fehérek hidegen
a hegycsúcs-gyerek-fejeken,
s kis buksijukat nem ingatják,
nevetésük nem eleven,
csak a nap mosolyog rajtuk
ragyogva rózsaszínűen,
s egy-egy felhő gomolyog rajtuk,
szigorú szél gyakran simítja
nem rózsás, inkább palaszín arcuk,
s ha mégis elhúzzák szájukat,
kivicsorítják fogukat,
s hull közüle a szikla,
peregnek le a fog-kövek
a patak-ágyásokba:
a víz a követ letaszítja,
s végül a völgyekbe hordja,
kiteríti, s száll belőle,
száll, száll itt is
a hegy üde lehelete.

Simon István

Havas erdő

Az erdő megőszült,
haja hófehér.
Állnak a fák s köztük
barangol a tél.

Sudár törzsek s lengő
fehér koronák,
dereng csak az erdő
a friss havon át.

Mint gyerekek rajza,
kúsza vonalak,
fehér a táj s rajta
sok sötét alak.

Szellősre, jó tágra
ritkult a vadon.
Magas fák kék árnya
fekszik a havon.

Minden, hová nézel,
jeges, zúzmarás.
S hideg fegyverével
durrog a vadász.

Futna őz, nyúl, róka,
futna, de hova?
Kiséri a hóba
süppedő nyoma . . .

Mese a kisfiúról, aki nem szerette a mesét

Írta Sarkady Mária

1.

Lajos nem szerette a meséket. Talán azért, mert Barbara, a kis húga, sokszor nyaggatta:

— Olvass nekem valamiiit!

— Majd olvas apa, ha hazajön.

— Ő soká jön. Most olvass!

— Jó. Esetleg Vernét. Nagyon érdekes. Egy feltalálóról szól, aki...

— Nem. Ne azt. Ezt — mutatott Barbara a mesekönyvében egy rajzra.

— Az már a könyökömön jön ki — mérgelődött Lajos. — Mese, mese. Mindig csak mese. És micsoda butaságok. Pontosan ilyen buta kislányoknak valók.

— Nem vagyok buta — húzta sírásra a száját Barbara.

— Nem, nem. Jól van. Ne bőgj. Leszokhatnál erről a meséről. Megint ez az idejétmúlt történet: a kisinas, a furkósbot meg a patkó. Nem láttad a tévében, hogy már a Holdra is leszálltak?

— Láttam. És majd én is leszállok a Holdra — mondta komolyan Barbara. — De most ezt a mesét olvasd.

Lajos fanyalogva olvasta, amikor édesanyjuk hazajött, még akkor is olvasott.

2.

Lajosék a Fészek utcában laktak, és Lajos à Virányos úti iskolába járt. Mindig más-más úton jöttment az iskolába. Megismerte az egész környéket, és minden ház jó ismerőse volt. Különösen azt a fenyőfák közé húzódó titokzatos villát szerette, ahol egyszer még filmet is forgattak, a Hamis Izabellát.

Most arra támadt kedve, hogy a Mese utca felé kerülve menjen haza. „Mese utca... Még a mesének is van utcája, akár Kossuthnak vagy József Attilának. Úgy látszik, a felnőttek is nagyra vannak a mesékkel" — elmélkedett magában. Dúdolva lépkedett, rugdosta az útjába kerülő köveket. Egy kődarabka egy kerítés alá gurult. Lajos már hoszszabb ideje ezt a kődarabot rugdosta, nem akart hűtlen lenni hozzá. Lehajolt, hogy kikotorássza. A kő mellett, a kerítés közé szorulva, volt egy patkó.

— Hát ez a patkó, hogy került ide? — találgatta Lajos. — Talán amikor a kertet ásták, félredobták, hogy ne legyen útban.

Megpróbálta kiszedni, de a patkó nagyon be volt szorulva.

— A mindenségedet! Most már azért is kiveszlek — erősködött Lajos. — Legalább viszek Barbarának egy eredeti, mesebeli patkót ahhoz az ódivatú meséjéhez...

S addig huzigálta, amíg a patkó kiszabadult a kerítésből. Közönséges patkó volt. Agyonmarta a rozsda, és egy görbe szög állt ki belőle. Furcsa egy szög volt. Lajos sok szöget ismert, mert apukája mindenfélét barkácsolt otthon. Az volt a hobbyja. De ilyen szöget még sohasem látott. Sötétkék színe volt, a feje hatszögletű, a rozsda csak imittamott fogta be. Ahogy kapargatni kezdte a körmével, könnyen lepergett róla a rozsda, és egészen új szögnek látszott azon a régi patkón.

Letette a patkót a földre, és belepróbálta a cipőjét. De a patkó nagy volt. „Micsoda nagy lóé lehetett — gondolta, mert ahogy ráállt keresztben, mind a két talpával elfért rajta.

— Majd apuval átfestjük aranysárgára, és felszögezem Barbara polca fölé. Vagy inkább a rozsdát kellene lemaratni róla, úgy még eredetibb lenne" — és le akart lépni a patkóról, de nem tudott. A két lábát úgy odatapasztotta egymás mellé valami, mint a betörők kezét a bilincs. Akkor fordult be az utcába Hohl Pista, az osztálytársa.

— Hohl! Hohl! Gyere ide! — kiabált Lajos. De Hohl Pista arra sem nézett, benyitott egy kapun. Aztán egy férfi ment el Lajos orra előtt.

— Kérem szépen... — nézett rá kérően Lajos.

A férfi nem fordult hátra. Aztán a postás jött. Az idős, sovány, alacsony kis bácsi. A nagy oldaltáska tömve levéllel, szinte egy oldalra húzta a súlya. Lajos megörült. A postás csak segít. Mindig köszönt neki nagy „kezét csókolomokkal".

— Kezét csókolom, postás bácsi — mondta most is. — Tessék idejönni egy csöppet.

De a postás szótlanul elment mellette. Lajos tanácstalanul állt. Kezdte rosszul érezni magát. És akkor kiszóltak a kertből:

— Az az én patkóm.

Lajos minden erejét összeszedte, és úgy kiabált, ahogy a torkán kifért:

— Nem tudok róla lemenni!

A kertben egy fiú állt.

— Ne ordíts annyira — szólt szigorúan.

De Lajossal most már nem lehetett bírni.

— Fogd meg és vigyed! — ordította a fiúnak.

— Nem lehet — mondta a fiú csendesen.

— Én pedig nem tudom visszaadni. Mit csináltál vele, hogy hozzáragadt a cipőm?

— Nem ismersz? — kérdezte a fiú.

— Honnan ismernélek?! — kiabált még mindig mérgesen Lajos.

A fiú közelebb jött.

— Mit bánom én, ne válaszolj. De vidd az átkozott patkódat — mondta Lajos.

A fiú felmászott a kerítésen, és átlendült az utcára. Furcsa ruhája volt, s kalapácsot fogott a kezében. Lajos csak nézte.

— Nahát!

Mert a fiú a kisinasra hasonlított, Barbara régi meséskönyvében.

— Igen. Én vagyok — bólintott a fiú.

— Nem értem — húzta össze szemét Lajos.

— Nem baj — felelte a fiú.

Nagy, ezüstszürke Mercedes fordult be az utcán. Megállt mellettük. Középkorú, elegáns férfi vezette, aki kiszólt a fiúnak:

— Ő a legújabb barátod?

— Igen — felelte a fiú. — Mehetünk.

Lajos megijedt.

— Nem vagyok a barátod. Vidd ezt a vacakot a fenébe, én nem megyek veletek sehová.

De Lajos máris az autóban ült, és nekiindultak sebesen. A Sport Szálló környékén megálltak, és gyalog mentek a Feneketlen tó széléig.

— Mit akarnak velem? Segítség! — kiáltozott Lajos.

Erre többen jártak, mint a Mese utcában, de itt sem nézett rá senki.

— Ne félj — biztatta a férfi. — Nem ismersz engem?

És akkor Lajos, az elegáns férfi helyett, egy régi divatú ruhába öltözött öregembert látott.

— A mesebeli öregember — csodálkozott Lajos.

Az öreg bólintott.

3.

Légzőkészüléket csatoltak Lajosra, a hátára oxigénpalackot, és intettek, hogy most beugranak a tóba. Beugrottak. Zuhantak lefelé, és egy nagy föld alatti alagút nyílása előtt megszűnt a zuhanás. „Ó — mondta Lajos magában —, a föld alatti barlang Verne könyvéből!" Az öregember a fejével intett. Az alagútban úsztak, mint a békaemberek, amíg egy vastag falhoz értek. A falon hen-

ger alakú lyukak voltak. Lajos beúszott az egyik lyukba. Most már nem félt. Határozottan érdekelte a dolog. A henger végén világosságot látott. Mögötte becsapódott valami ajtó, és érezte, hogy a hengerből elfolyik a víz. Amikor közel ért a világossághoz, kinyílt a henger ajtaja.

Az öregember és a fiú egy automata sikló mellett álltak, ami az alagút belseje felé mozgott. Leszedték róla a légzőkészüléket, és mindhárman a siklóra léptek. „Olyasmi, mint az új Metró mozgólépcsője — gondolta magában Lajos. — Vajon milyen gyártmány?"

Az automata sikló mellett jobbról-balról sok fényes folyosó ágazott széjjel. Az egyiknél leléptek, és egy nagy terembe jutottak. A teremben nem volt senki. Különös terem volt az bizonyos. A földön, szőnyegeken sok-sok párna volt szétdobálva. Virágok kapaszkodtak a falon. Köröskörül ajtók nyíltak mindenfelé. Nagy csendesség volt.

— Megérkeztünk! — kiáltotta el magát az öregember.

Nemsokára négy ajtó nyílott. Négyen léptek a terembe. Két nő, két férfi.

Az öregember és a kisfiú meghajoltak.

— Megjöttünk.

Mind a négyen bólintottak. Lajos is meghajolt, s úgy gondolta, most be kell mutatkozni:

— Teknyős Lajos vagyok a Virányos úti iskolából.

— Tudjuk — felelte az idősebb nő. — De tudod-e, hogy mi kik vagyunk?

— Fogalmam sincs róla — vallotta be őszintén Lajos.

4.

— Lajos! Barbara! Gyertek vacsorázni! — kiáltott be édesanyjuk.

Lajos öléből leesett a könyv. Felriadt.

— Anyu, miért keltettél fel?

— Mert kihűl a vacsora. Egész nap dolgoztam. Kétszer melegítsem?

— Azt hiszem, álmodtam. Valami mesét álmodtam. Most nem tudom, hogy mi lett a vége.

— Pedig te nem is szereted a meséket — szólt át Barbara a másik szobából. — Jól elaludtál rajta, még a felét sem olvastad el.

— Ezt még elolvashatom neked hatszor is. De mi lesz az én mesémmel?

Lajos édesanyja mosolyogva mondta:

— Ha nagyon akarod, majd folytatódik az álmod.

Vida Győző rajza

MIKI EGÉR IGAZ TÖRTÉNETE

Ötven éve már, hogy egy fiatal amerikai filmrendező a vonaton ült, és azon töprengett: miféle tréfás figurával nevettethetné meg a mozirajongó gyerekeket. A rendezőt Walt Disneynek hívták.

A vonatkerekek egyszerre csak ezt kezdték zakatolni:

— Ssihha — sihha — kisegér — sihha — sihha — kisegér...

A mozdonyfütty is ezt visította:

— Kisegééééér!

Walt Disneynek eszébe jutott, hogy amikor még újságrajzolóként dolgozott, papírkosarában éldegélt egy egércsalád. A legbátrabb cincogó még a rajzasztalra is felszaladt.

— Miért ne lehetne az új rajzfilmem hőse — kisegér? — gondolta Walt Disney.

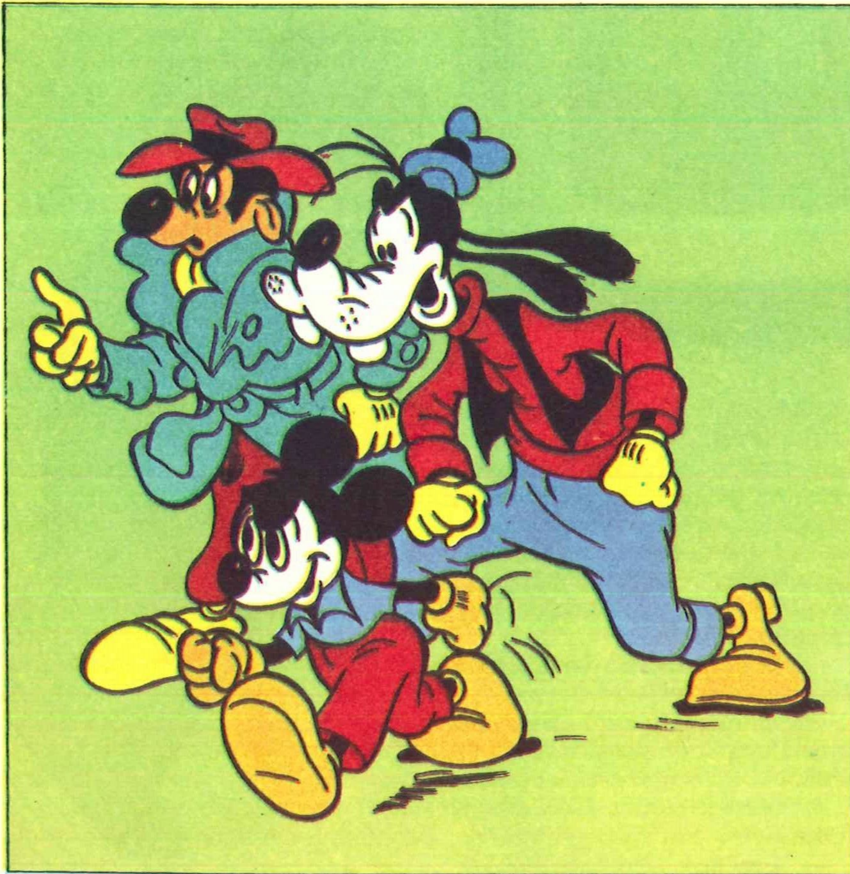
Úgy rajzolta meg a figurát, hogy az egérre is, emberre is hasonlítson. Elnevezte Mortimernek. A filmgyárban a munkatársaknak azonban nem tetszett ez a név.

— Túlságosan komolyan hangzik — mondta valaki. — Legyen inkább *Miki!*

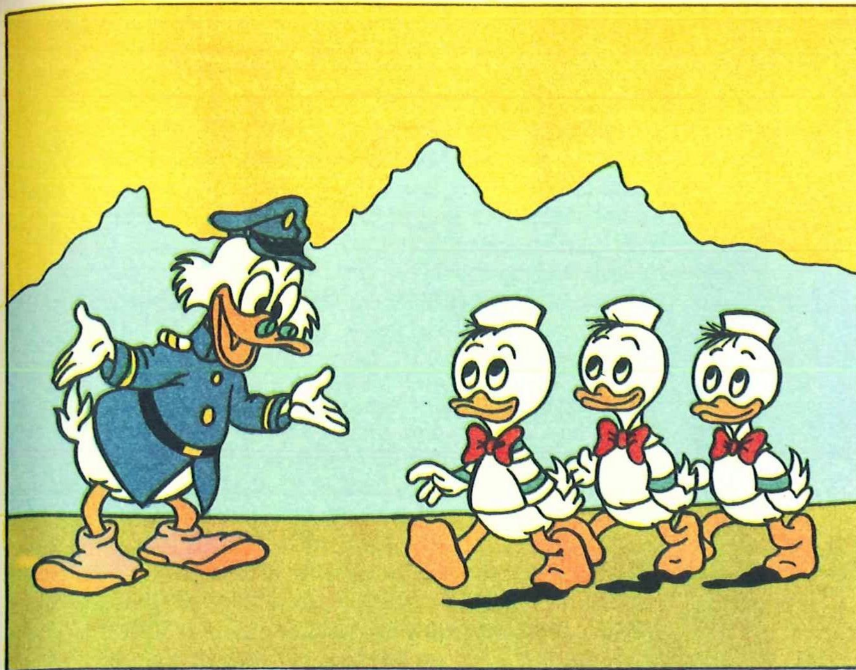
Sok-sok ember munkája kellett ahhoz, hogy végül a mozinézők találkozhassanak a vásznon Miki egérrel... ahogy angolul nevezték: Mickey Mouse-zal. (Ejtsd: Miki Mauz.)

Az első rövid rajzfilmet hamarosan követte a többi. Miki jobbnál jobb kalandokba keveredett. És a szerepei? Volt ő pásztor, felfedező, úszóbajnok, cowboy, tűzoltó, taxisofőr, csavargó, halász, biciklista, futballista, feltaláló, bazáros, táborlakó, matróz, bokszoló, korcsolyázó, cirkuszi artista, bádogos, patikus, varázsló, vadász, nyomozó, órás, ács, bálnavadász, szabó és bűvészinas. Egyszóval: ő volt az a kisegér, aki nemcsak hogy minden lyukba belefér, hanem mindenütt megállja a helyét.

Agyafúrtabb a rókánál is. Egy ízben például Minnie-t, az egérkis-

lányt úgy szökteti meg a török basa fogságából, hogy virágcserépbe ülteti, zöldre pingálja, s mintha csak valami nagy palántát cipelne, kertészruhában kisétál vele a szabadba.

De vajon miért szerették szerte a világon Miki egeret? Nem csupán a gyerekek; a felnőttek is.

A háborúktól rémisztett, megannyi mindennapi gonddal-bajjal nyomorított emberek örültek, ha látták a náluk is gyöngébb, parányibb egérkét győzedelmeskedni a gonoszokon.

A Miki-filmek eljutottak a föld számos országába. Az Egérnek Japánban Miki Kucsi volt a neve, Spanyolországban Miguel Ratoncito, Olaszországban Topolino... Afrikában egyes törzsek nem fogadták el az ajándékszappant, ha a dobozon nem volt rajta Miki egér figurája. A világon mindenütt megalakultak a Miki egér klubok, a klubtagok Miki-jelvényt viseltek, Miki-esküt tettek, Miki-dalt énekeltek, és Miki-féle kézfogással üdvözölték egymást. Az Egyesült Államokban ezerötszáz ilyen klub működött.

A német fasiszták azonban nem kedvelték Mikit. Vezérük, Hitler haragra gerjedt, magából kikelve ordítozott, amikor meglátta, hogy az egyik Miki-filmben az állatok a német katonák egyenruháját viselik.

A világ leghíresebb egere — méltán nevezhetjük így Mikit — egy cseppet sem volt magányos. Walt Disney filmgyárának rajzolói mindduntalan törték a fejüket, hogy érdekesebbnél érdekesebb cimborákat „teremtsenek” a számára.

Így született meg Clarabell, a tehén, Plutó kutya, Chip és Dale, a két pajkos mókus és Donald kacsa.

Amikor Donald először kacsázott a nézők szeme elé, még csak ilyen kurta szöveget kellett mondania:

— Kicsoda? Én?! Ó, nem! Nekem hascsikarásom van.

Később azonban Donald meggyógyult, vagy inkább bátorságot merített, és maga is főszereplője lett jó néhány rajzfilmnek.

Persze, most azt mondhatjátok, Kisdobos-olvasók, hogy elég a mesélésből, „lássuk a medvét” — vagyis hát az egeret. Ne csak újságban, hanem filmen is, ahol futkározik, ugrándozik, kergetőzik, és olykor bizony még a macskát is megleckézteti.

Az az igazság, hogy e filmek régen készültek, nagyrészük megkopott, és hazánkban alig akad belőlük példány. De talán a tévések, a filmklubok, a mozik előbb-utóbb műsorra tűzik valamelyik Miki- vagy Donald-kalandot.

Most nem tehetek mást, mint hogy felsorolok néhány filmcímet. Próbáljátok elképzelni, és szüleiteknek, barátaitoknak elmondani: vajon miről is szólhatnak a következő filmek:

Miki az emberevők között. Nincs otthon a macska. Miki, a gólkirály. Miki mint pilóta. Miki meg a kutyája.

Egészen bizonyos vagyok: Miki egér nem fog haragudni, ha megtudja, hogy olyan kalandokba kergettétek, amelyek eddig még sohasem estek meg vele.

Gyárfás Endre

Antalhegyi varázslat – avagy ezt Csilicsala bácsi sem csinálhatná jobban

Még elkel a bundás kabát. Hideg szelek fújnak, de valahol a kertek alján rendezi ruháját világszép március. Körülöttem kukoricaföld. Hófoltok, köd. Most pedig következzék a varázslat! Csiribi, csiribá! Úgy, ahogyan azt Csilicsala bácsi csinálta!

*

A csupaablak portásfülkéből úttörő lép elém. Karján nagy Ü betű hozza a világ és a látogatók tudomására, hogy ma ő az ügyeletes.

— Mióta jársz ebbe az iskolába? — érdeklődöm.

— Amióta felépült — mosolyogja — vagyis negyedik éve. Tessék csak kinézni! Itt valamikor szántó volt és kukoricaföld.

A lépcsőházban mini őserdő: fikuszok, pálmák, narancsok. Az egyik filodendron felénk bólint.

— Én hoztam — mutatja ügyeletesünk, és betessékel az igazgatói irodába. Ott is valamilyen fáról beszél Pál István igazgató bácsi.

— A Peres utca 1-ben keressétek Győri Sándorékat. Mandarinfát küldenek.

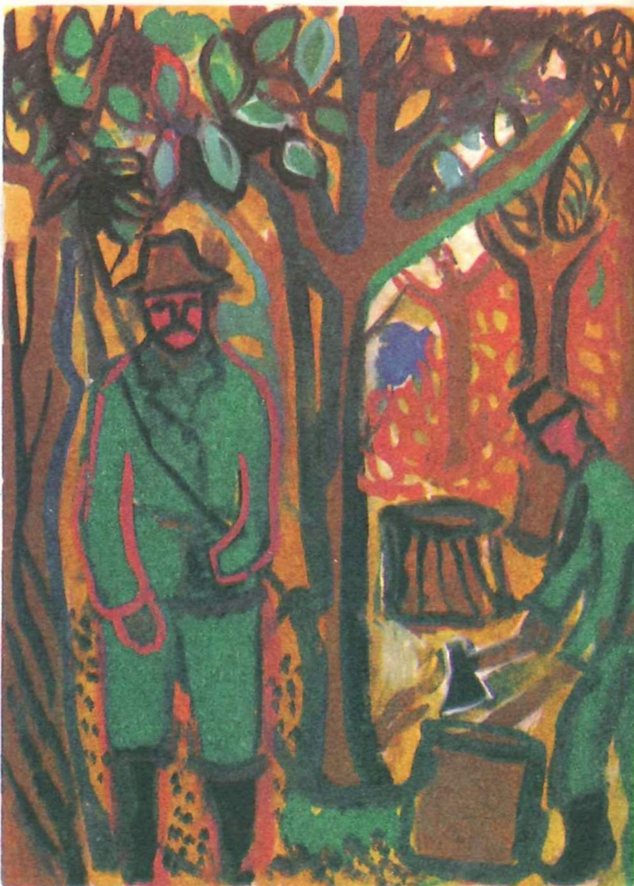
Igen, a központi fűtéses folyosókat szeretik a délszaki növények. Persze, a kukoricaföld kukoricája is délszaki, valamikor Amerikából került át a tengeren!

A varázslat — vagyis a tökéletesen modern iskola felépítése előtt — Gödöllő Antalhegynek nevezett részén sokfelé folyt tanítás. Egy tanterem itt, amott, távolabbi épületben a másik. A tanárok siettek, olykor kerékpárral közlekedtek a gyorsaság kedvéért. Meglehet, akkor támadt az az ötlet — az iskolaépítésen kívül — hogy sporttagozatos oktatás legyen majd errefelé?

Kilenc előadóterem, nyolc tanterem, csak délelőtti tanítás. Úttörőszoba, tantermek között kicsi, osztályfőnöki dolgozók, s egy közös társalgónak használt tanári. Konyha, napközis termek és mindenütt tágasság, üveg, fény. Az úttörőszobát sokszorosítani kellene, hadd jusson minden csapatnak belőle. 1043. Bartók Béla úttörőcsapat, ez a hivatalos gyűjtőneve a 172 kisdobosnak s 225 úttörőnek. Bartók nevéhez híven az épület minden helyiségét néprajzi gyűjtések vagy saját készítésű munkák ékesítik. Tarkavirágú párnák, falvédők, terítők, osztálykönyvborítók. És egy hímzett jelmondat a Szarvassá vált fiúk balladájából: „A mi szájunk többé nem iszik pohárból, csak tiszta forrásból".

Sokarcú az iskola. Sokarcú a csapat is.

Bartók Béla nevében őrzik a szép dalok, népi táncok, a népművészet hagyományát. A régi, szétszórt tantermű, Damjanich utcai iskolához kapcsolódva — az új is úgy szerepel a köztudatban, hogy Damjanich iskola! — a nemzetközi barátságot ápolják. Köztudott, hogy Damjanich János, az 1848-as szabadságharc hős tábornoka rác volt — azaz délszláv. Felesége az évszázad elején a szomszédos utcában élt. A barátság-hagyományok Pozsony testvérvároshoz kapcsolódnak. Évente a balatonlellei járási táborban 30—40 pozsonyi kisdobos és úttörő tölti a nyarat, s viszont, gödöllői gyerekek utaznak Szlovákia fővárosába. Igen jó kapcsolatuk van a csehszlovákiai Tyn nad Vltow-val. Hegyes-völgyes szép vidéke előbukkan a gödöllői gyerekek álmaiban. Tanuláson, csapatmunkán kívül jó, ha az, aki a csapat képviseletében utazik, énekhez, hangszerhez is ért. Hiszen az ilyen nemzetközi barátság-táborokban a záró tábortűznél szinte kötelező a műsoros búcsú! És ha már itt tartunk, a dalnál, muzsikánál, hadd mondjam el, hogy sok itt a sötétbőrű, feketehajú, parázsszemű, néha ide-

gen nyelven szóló gyerek. Albert Mari tanár néni és csapatvezető pajtás észrevételemen, bizony, mosolyog. Elmondja, hogy itt, a gödöllői Antalhegyen és környékén, és ebben a szép iskolában is sok a cigány gyerek. Szüleik dolgos emberek. Új házakban élnek, van aki most épít éppen OTP-kölcsönnel. Követendő, szép példa az, hogy ha egy cigánycsalád nagy munkába kezd, akkor a teljes sógorság-komaság összefog, és segít néki. Mindig annak, akinek éppen kell. Ezt a gyerekek magukkal hozzák otthonról, és pajtásaiknak, barátaiknak őszinte szeretettel segítgetnek. A nyolcadikat végzettek közt éppen úgy akad technikus, gépírónő, ahogy a „magyarok közt". Ma már szégyennek tartják, ha valaki kerüli a munkát. Az ilyet kiközösítik. A gyerekek között meg éppen nincs különbség, legfeljebb az, hogy könnyebben jár táncra a cigányok lába, nótára a szájuk s hogy a magyar nyelv mellett sokan a cigányt is beszélik.

Nos, említettem, hogy sporttagozatos az iskola. Itt készülnek fel a jövendő öttusázói! Ehhez pálya is kell, s a pályák nem nőnek ki a kukoricaföldből, csak akkor, ha munkával elővarázsolják. A Betonútépítő Vállalat félmillió forintnyi társadalmi munkát végzett. Hej, de sok szabad szombat, kommunistavasárnap, talicskával elhordott föld, feltört tenyér, megroppant derék, izomlázas váll mesélhetne erről! A patronáló Gépgyár KISZ-esei is kitettek magukért, csakúgy, mint az incsői fatelepiek. Négysávos, kétszáz méteres futópályát, hatsávos, százméteres futóegyenest készítettek. Fákat, bokrokat ültettek, gyepesítettek, ahogy ez ilyen szép iskolához illik.

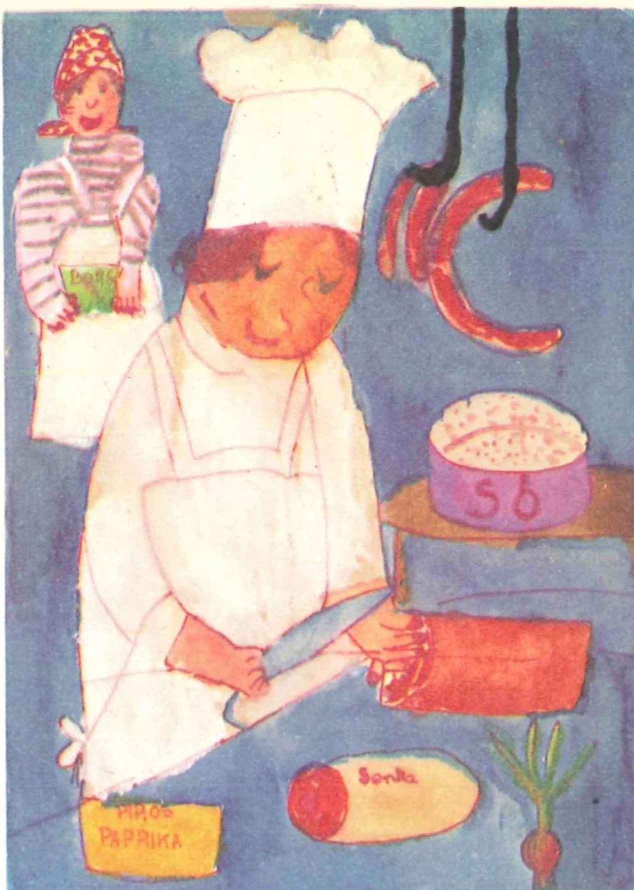
Ha azt hallom, hogy GEAC, új bolygó jut az eszembe. Pedig ez a Gödöllői Egyetem Atlétikai Clubja. Innen jönnek az edzők. Ide járnak naponta úszni és atletizálni a jövendő bajnokai. Lovagolnak is. Ugyancsak az egyetem pacijain. Őseink híres lovasok voltak, huszáraink gyors vágtáiról regéket meséltek. Sok történet őrzi lovasnak és lovának szinte baráti kapcsolatát. A szeretettel nincs baj Gödöllőn sem. Vass Peti negyedikes kisdobos akár egész napját lóháton töltené. Priger Karcsi viszont a vizet jobban kedveli, nagyon szeret úszni. Meglehet, valamelyikük egyszer átveszi a híres magyar öttusázók helyét. Ez is cél. De az is, hogy edzett, egészséges emberek legyenek.

Most pedig figyelem! A Hírharang jelentkezik, nevéhez illően harangzúgással. A Hírharang az iskolarádió. Időnként csodálatos történeteket harangoz. Például olyat, mint a negyedikes kisdobosok és a Kék nyakkendőért ügyködő elsősök közös kirándulása. Tulajdonképpen akadályverseny volt ez, de nevetőversenynek is mondhattuk volna, olyan vidámra sikerült. A Babati erdőben jártak. Összesen öt állomás tarkította útjukat. Legnagyobb sikere a mocsárjárásnak volt. Igaz, nem volt ott sem járás, sem pedig mocsár, csak két rajzlap. Azt úgy kellett a láb elé helyezni, hogy rajzlapra lépjen az ember, ne pedig melléje, az elképzelt süppedékbe. Nem is olyan könnyű, ha megpróbálja az ember, pedig mocsárjárás nem szerepel az öttusában.

*

Hogyan mondta a varázsmondókát Csilicsala bácsi? Három év, négy év — hókusz-pókusz — és a kukoricaföldön gyönyörű iskola nőtt. Nem varázslatból, hanem munkával. Antalhegy — kétszintes házak, némelyikük még vakolatlan. Kicsit olyan ez, akár a mi világunk: valami új, valami szép mindig készül benne.

Joó Katalin

A rajzokat **Horváth Mária és Desits Anikó** ajkai úttörők készítették

L. Kapuvári Lídia

Mondóka

Üvöltöztem teli-szájjal,
nem törődve semmi mással:
„Cigányok! Zsiványok!
Zsiványok a cigányok!"

Az osztály röhögött,
füzettel, könyvvel
csapkodta a padot. —
Kórusban biztatott.

Gazsi csak állt, tágranyílt szemmel,
aztán megindult lassan kifelé.
Én akkor nem mentem utána,
és többet nem jött iskolába.

Meg kell keresnem. . .

Dobra verjük

Kanizsa József

CINKE

Kipp-kopp!
Ki kopog?
Csak a cinke
kopogott.

Kipp-kopp
– kopogok,
segítsetek,
megfagyok! –

Hu-hu-hu!
Melengetem,
kicsi cinkét
megetetem.

Viki barátai. Ugye, ismeritek a CIMEA-t, a nemzetközi gyermekszervezetet és a CIMEA-gyereket, Vikit? Keressétek elő a Kisdobos 1978. februári számát, felfrissíthetitek belőle ismereteiteket. Csak azért emlékeztetünk rá, mert örömhírt kaptunk az ország első CIMEA-klubjáról, a gyömrői 4. számú Jelky András Úttörőcsapat pajtásaiból alakult közösségről. A béke, barátság, szolidaritás jegyében működő klub nemrég kapta meg az Országos Béketanács Elismerő Oklevelét. Kitüntetésük alkalmából mi is gratulálunk és sok örömöt, sikert kívánunk a klubnak, amely a gyömrői Ságvári Endre Úttörőházban talált otthonra.

Közösen gyermekeinkért! Ez a neve annak az akciónak, amelyet Fót nagyközség társadalmi és tömegszervezetei, üzemei és intézményei szerveztek, és meg is valósítanak a Gyermekek Nemzetközi Éve alkalmából. A példa kedvéért említünk meg néhányat vállalt feladataikból. „Minden úttörőcsapatnak saját szobát vagy otthont létesítünk. A napközi otthonoknak és úttörőszobáknak játékokat juttatunk. Sportudvarokat, új játszótereket alakítunk ki, és megnyitjuk sportpályáinkat a gyerekek tömegei előtt. A színház- és múzeumlátogatáshoz autóbuszt, a művelődési ház és a szakkörök foglalkozásaihoz felszereléseket adunk. Felhívjuk az ország valamennyi községének, városának üzemeit, termelőszövetkezeteit, társadalmi és tömegszervezeteit, hogy hasonló összefogással segítsenek megteremteni gyermekeink hasznos, kulturált és egészséges szabadidő-eltöltését." Vajon a ti lakóhelyetek felnőttjei csatlakoztak-e már ehhez a felhíváshoz?

A trombitás. A Zala megyei Pálóczi Horváth Ádám Zeneiskola nemrég megrendezte az első Lubik Imre országos zeneiskolai trombitaversenyt. A tatai zeneiskola tanulója, Végvári Zoltán, kilencéves kisdobos sikeresen szerepelt a Veszprémben megrendezett területi selejtezőn s bejutott az országos verseny döntőjébe. Reméljük, hogy csapata kisdobos őrseiben megfújták tiszteletére legalább a papírtrombitákat!

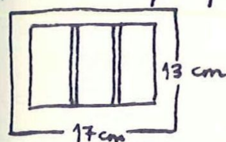
Rókavadászat. Dunaújváros úttörőelnöksége nemrég különös vadászatot rendezett a város csapatainak. Az őrsök az iskolájuk környékén elrejtett róka figurákat ejthették el. A városban ugyanis igazi rókák éppen nem tanyáztak, meg aztán az igazi rókákra nem lehetett volna ráírni a vadászathoz tartozó kérdéseket. A kérdések a KMP, a Komszomol és a KISZ történetéről faggatták a vadászokat. Mint hírlik, néhányan mellélőttek a vadászaton, de ők is egyetértettek abban, hogy a vadászat telitalálat volt a kóborötletek vadászatán.

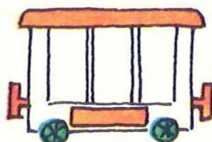
Navlacsképe — kucsma kucsmán (jugoszláv játék). Régi szerb gyermekjáték, abból az időből, amikor a parasztgyerekek még mind hordták a jellegzetes szerb kucsmát. A játékban a kucsmáját mindenki leveszi, és egymás hegyébe a földre teszik; úgy tehát, hogy egyik kucsmát a másikba húzzák. Minthogy legalább nyolc-tíz gyermek játszik, egész kucsmatorony alakul ki ily módon. A résztvevők most körbeállják a kucsmatornyot, megfogják egymás kezét, és valamilyen irányba megindulnak. Menet közben az egyes körrészek igyekeznek a többieket elhúzni oly módon, hogy azok a kör középpontja felé kerüljenek. A cél: valakit olyan erősen elrántani, hogy a kucsmákat feldöntse. Ha ez sikerül, a játéknak vége van, és az a játékos, aki a kucsmákat feldöntötte, vagyis, aki a leggyöngébb volt, büntetést fizet. A büntetést a játékosok határozzák meg, és az általában hasonlít a mi zálogkiváltó játékunknál szokásos feladatokhoz.
(Lukácsy András: Népek játékai c. könyvéből)

Farsangi álarcvariációnk, mellékletünk elkészítésének módja. Az alapálarc a sárga rajz. Vágd ki a szemek helyét, fúrd ki a kis lyukakat és fűzz bele zsinórt, hogy a fejedre kötözhesd. Óvatosan vágd ki az A—B—C—D feletti fekete csíkokat. Ezeknek a nyílásoknak az lesz a szerepük, hogy az „orrokat" a betűknek megfelelő helyen bedughasd. Így hol répaorr, hol csőr, hol doboz orr cserélhető az álarc ›don. Ha magát az álarcot három példányban elkészíted, mindegyikre eg' egy orrot fel is ragasztasz, ki ismerne fel a jelmezbálon, ha felváltva más ·nás álarcban jelensz meg; főleg akkor, ha ezek mintájára még más orrot, esetleg fület vagy vattából szemöldököt is készítesz. Jó mulatást!

SEGÍTSÉG! Mit csináljunk a Nemzetközi Gyermekév farsangján? Jelmezkészítésre már nincs idő. Kedves Paprika, Coffi, Juli-Puli és Pocak, SEGÍTSETEK! 3. b

Kedves ismeretlen 3. b! Először is díszítsétek fel a termeteket! Vágjatok ki papírból vasúti kocsikat.

Tegyetek az ablakok mögé egy-egy színes képeslapot. Állítsatok össze vonatokat országok vagy földrészek szerint. Olyan lesz, mintha ti is utaznátok! Csak ne feledkezzetek meg a villanymozdonyról!

Paprika

Kedves harmadikosok! Szerezzetek egy felfújható labdát, és rajzoljátok rá filctollal a földrészeket. Ezzel a labdával mindenki játszhat – de aki leejti, kiáll. Az az öt

gyerek nyer akik utoljára maradtak. Ők lesznek az öt földrész.

Coffi

3. b! Ne fájjon a szívetek a jelmezbál után, meg lehet csinálni „kicsiben". Vegyetek néhány csomag szép, színes papírszalvétát, hurkapálcát és 20 szem diót. A

diót tűzzétek és ragasszátok a hurkapálcára, ez lesz a fej. Papírszalvétából vágjátok ki a ruhát. Egy-egy nép rövidke táncát, énekét, versét a bábok remekül el tudják játszani. Ők

mutassák be a nemzetközi műsort! Szeretettel ajánlja: Juli-Puli és a kis JULI-PULI

Én persze mindig a pocakomra gondolok. Ezért az jutott eszembe, hogy készítsetek nemzetközi büfét. Találtok az üzletben görög narancslevet, iraki datolyát,

francia drazsét, kubai narancsot, lengyel sós kekszet – és sok-sok magyar Sportszeletet, mert az a kedvencem. Pocak

IRTÓ JÓL SIKERÜLT A FARSANG! KÖSZÖNJÜK! 3. b

Marék Veronika munkája

Bányászzenekar. Szalay Attila 1. oszt. tan rajza, Tatabánya 4. sz. iskola

Postafiók 100

Napsugarat és szívet szavaztunk meg Baczakó Katalin harmadik bés kisdobosnak (Ercsi, Erkel F. u. 2. 2451). Előrelátó módon máris készülnek a tavaszra: „Egy parkot raktunk rendbe. A fák körül a földet kapával fellazítottuk, hadd nyelje a nedvességet, annál nagyobb árnyékot ad majd tavasszal és nyáron. A rózsákat még az őszön megkapáltuk, télire meg betakartuk. A fűből összegyűjtött szemetet és a száraz leveleket pajtásaimmal elégettük. Munkánk haszna annyi, hogy az idős emberek olvashatnak, sakkozhatnak majd ezen a szép, csendes helyen. Mi, gyerekek is játszunk a kis parkban. Rajunk tiszteletbeli kisdobosa időnként meglátogat bennünket. Sokat mesél a gyermekkoráról és arról, hogyan lett a Pártnak tagja."

Egészen rendkívüli híradást kaptunk Tatáról. Közzétesszük, hátha akadnak követők!

„Hárman vagyunk testvérek: 13, 9 és 8 évesek. Elhatároztuk, hogy alapítunk egy őrsöt. Minden okunk megvan arra, hogy a nevünk »Ügyes kezek őrse« legyen! Tulajdonképpen csatakiáltást akartunk készíteni a legkisebb hazai őrsnek, amikor versike kerekedett belőle. Ha már így történt, rajzokat is készítettünk mellé, s így mutatkozunk be a KISDOBOSnak! — írta Vasi Gabriella (Tata II., Gombkötő u. 17. 2890). Mellékletként minikönyv alakú beszámolóját is elküldte az őrs. Jelképük egy kéz rajza, szorzójel és a hármas szám. Vagyis háromszor is ügyes kezek! Sokféle őrsről hallottunk, szakőrsről, lakóterületi őrsről — de családival most találkoztunk először! Meglehet van vagy lesz több ilyen még?

Most pedig egy farsangi őrsöt mutatunk be. Nevük Olimpia, őrsvezető-helyettesük Kitzinger Zsuzsa (Budapest, Hunyadi M. u. 35. 1116). Az Olimpia őrsben vannak, akik mást szeretnének csinálni, mások szeretnének lenni. A játékfelelős Debreceni Móni inkább mókamester, Vaskuti Judit a mókamester viszont nótafaságra áhítozik. Azért nincs semmi baj, Vajda Jutka a tisztaságfelelős változatlanul tisztaságfelelős akar lenni. Elérte, hogy osztályukat felirat ékesíti: SZÉP TISZTA OSZTÁLY szöveggel. Kelemen Móni a pénztáros viszont tudja, hogy tíz forinthoz sok tízfilléres kell. Rápczik Zsuzsi a vöröskeresztes, és az a feladata, hogy ha valaki elvágja az ujját, akkor ő köti be. Szerencsére, eddig nyugdíjban volt — nem kellett a tisztségét gyakorolnia.

Azon gondolkodtam, hogy ha az Olimpia őrs tagja lennék, vajon milyen tisztségre választottak volna meg, s örömmel végezném-e vagy csak éppen hogy? Nálatok hogy van ez? Érdekelne!

Ferkai Loránt: Láncok és fityegők

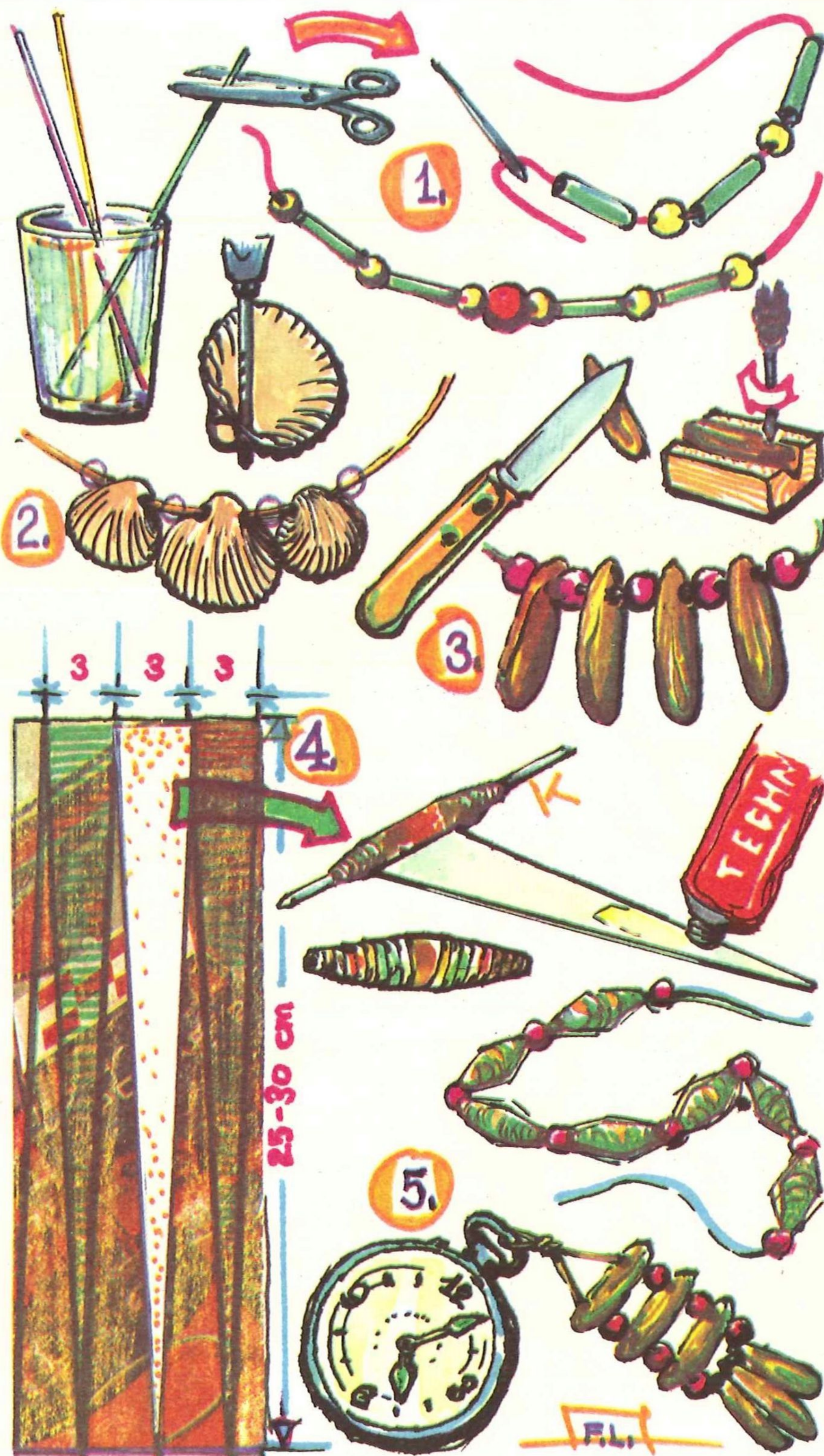
Műanyag szívószálból vágj kétcentiméteres darabokat és azokat fűzd fel egy vastagabb, színes fonalra (1. ábra) s kész a nyaklánc magad vagy babád részére. Szebb lesz, ha a hosszúkás szemek közé gyöngyöket vagy átfúrt magokat fűzöl, sőt apró gombocskák is megfelelnek, de mivel azokon két lyuk van, ez esetben kettős szálat használj.

A nyaralásból hozott vagy ismerősöktől kapott kicsi tengeri kagylókkal senki sem tud mit kezdeni, pedig két ponton átfúrva és fonalra, bőrszálra fűzve ebből is csinos nyaklánc lehet (2.). Ha két egymásra illő darabod is van, azokat összeragasztva függesztheted fel.

Érdekes nyakláncot készíthetsz datolyamagokból. A megszárított és késsel tisztára kapargált magokat ék alakban bevágott radírgumira helyezve fúrd keresztül, majd — ugyancsak gyöngyökkel váltva — fűzd fel (3.). A sorrendet tetszésed szerint variálhatod; kerülhet mindig kétkét gyöngy vagy két-két datolyamag is egymás mellé. Elöl középen akár három is, a legnagyobbak.

Kicsit több munkával jár, ha a „gyöngyszemeket" saját magad állítod elő. Keríts egy fényes papírra nyomott, minél színesebb-tarkább képesújságból, divatlapból, reklámfüzetből kivágott lapot. Fontos, hogy vastagabb és fényes, színes legyen. Rajzolj a lap legváltozatosabb részére hosszú, hegyes, háromszög alakú „nyelveket" (4.). A szélesebb végüknél 3 centiméteresek legyenek, hosszuk 25 vagy 30 cm. A hosszabb nyelvből kövérebb gyöngy lesz. Most szerezz 2 milliméter vastag horgolótűt vagy kötőtűt (K), (vastagságuk rájuk van írva) és sodorgasd-tekergesd rá a „nyelvet", jó szorosan. A nyelv hegyes végét ragasztózd meg és simogatással illeszd a helyére. Az így készült hosszúkás gyöngyöcskét azonnal lehúzhatod a tűről, hogy következő elkészítéséhez kezdhess. Hat-nyolc darab már elég egy nyaklánchoz, annál is inkább, mert ezt is gyönggyel vegyítve fűzöd majd fonálra. Ha kétsoros gyöngyöt akarsz, úgy csinálj többet. Egy biztos: nagyon mutatós lesz!

Hogy a fiúk se maradjanak ki a dologból, az 5. ábrán bemutatunk egy datolyamagból készített zsebórafityegőt. Ha nincs ilyen órád, a fityegőt akkor is megcsinálhatod kulcstartóra, egy kis iránytűre vagy éremre függesztve. Mint a rajzon látszik: minden mag két helyen lett átfúrva. Ugyanilyen módon karkötőt is készíthetsz. Nemcsak magból, sodrott papírgyöngyből is. A datolyamagot egyébként édesapa vagy nagypapa lángon tüzesített szeggel is átégetheti, te azonban ne játssz ilyesmivel, mert az égési sebek nagyon fájdalmasak! És akkor elvész a szép csecsebecse fölötti öröm!

A VÉRTES MONDÁJA

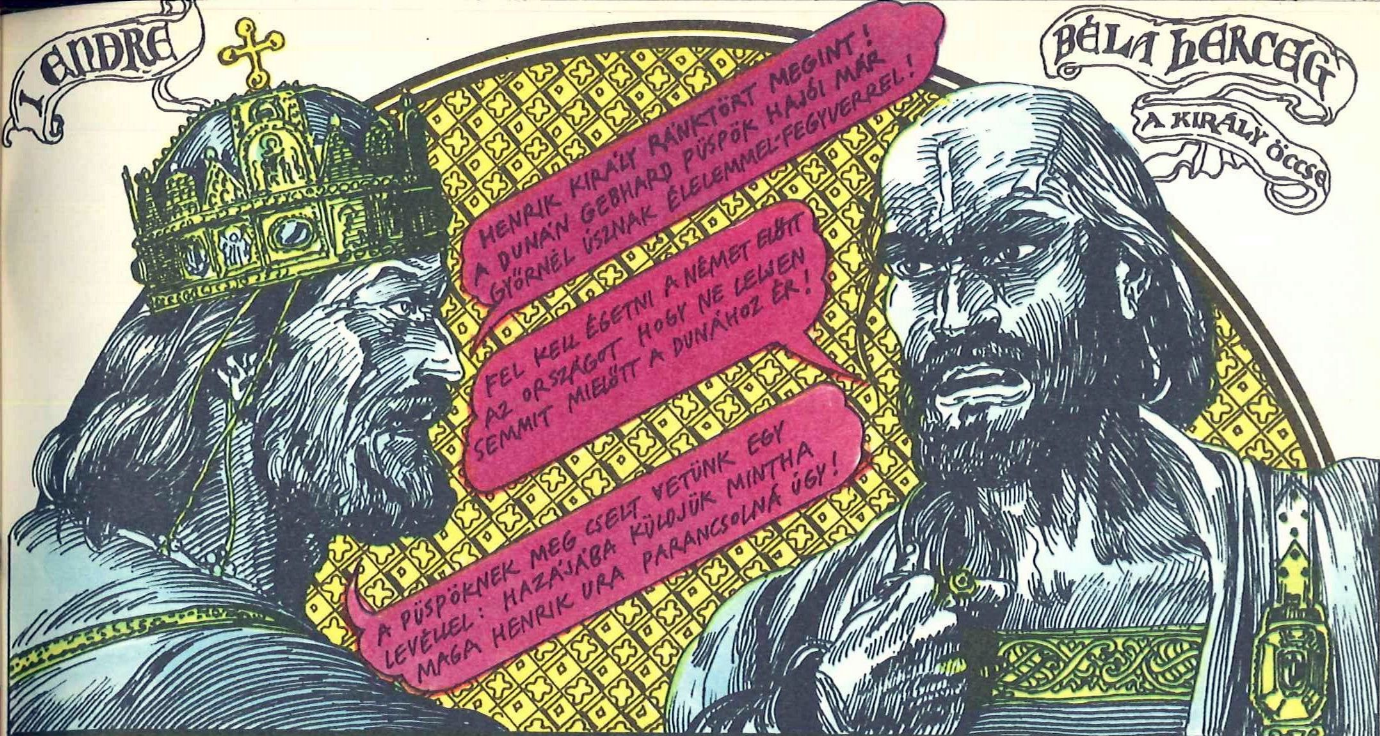
ISTVÁN HALÁLA UTÁN
HENRIK NÉMET CSÁSZÁR
HAJÓHADDAL INDULT A DUNÁN
HOGY URALMA ALÁ
HAJTSA MAGYARORSZÁGOT.

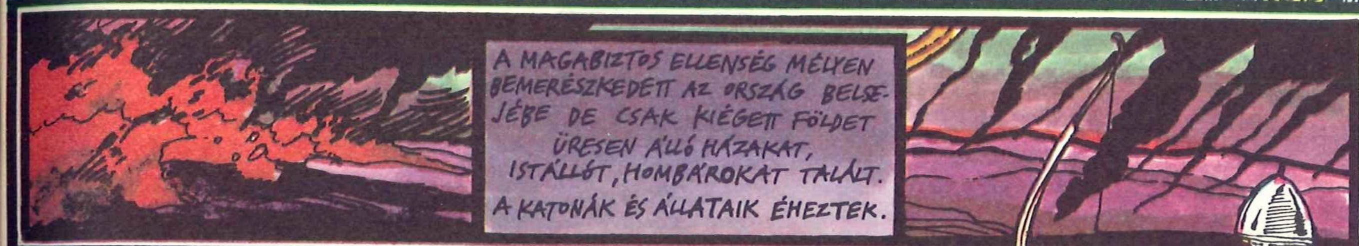
POZSONYNÁL AZONBAN ZOTMUND
A VÍZ ALATT ÚSZVA
ELSÜLLYESZTETTE A NÉMET HAJÓKAT.

A VÁRATLAN VERESÉG NEM VETTE KEDVÉT
FEKETE HENRIKNEK: A KÖVETKEZŐ
ESZTENDŐBEN NAGY SOKASÁGÚ
HARCOSSAL ISMÉT
MEGTÁMADTA A GYENGÉNEK VÉLT
MAGYARORSZÁGOT.

Írta: Papp László

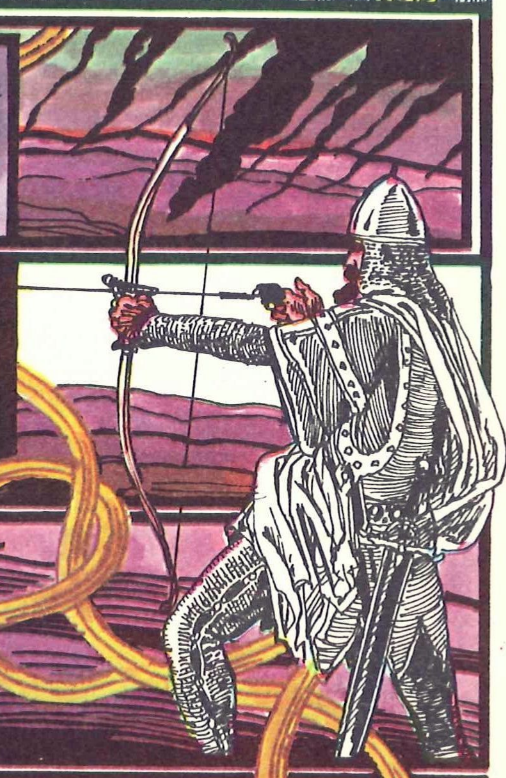
Rajzolta: Nagyvári László

A MAGYAROK ÉJSZAKÁRÓL-ÉJSZAKÁRA ZAKLATTÁK NYILAIKKAL S PÁNYVÁT VETETTEK RÁJUK.
A SÍRBAN AMIT HALOTTNAK ÁSTAK ÉJSZAKÁRA ÉLŐ BÚJT ÉS AMIT ÉJSZAKA ÉLŐNEK ÁSTAK NAPPALRA HALOTT FOGLALTA EL.

HENRIK MIKOR A DUNÁHOZ ÉRT ÉS HAJÓHADÁNAK HÜLT HELYÉT SEM LELTE, SIETVE BÉKÉT KÖTÖTT A MAGYAROKKAL.

KATONÁI VÉRTJEIKET, SÁTRUKAT, FEGYVERÜKET HÁTRAHAGYVA FUTOTTAK KI AZ ORSZÁGBÓL.
AZT A HELYET PEDIG AHOL EZ TÖRTÉNT A MAI NAPIG **VÉRTES** HEGYÉNEK NEVEZIK.

6 Februári fejtörő

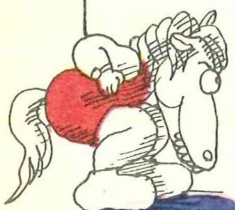
Titkosírás

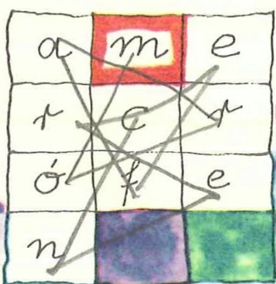
Írjátok le az abc betűit sorban (a hosszú magánhangzókat is). Minden betű helyett vegyétek a 4 hellyel előtte állót. Pl. d helyett á-t, f helyett cs-t, b helyett z-t. Így írtunk le két szót. Olvassátok el! Vigyázzatok, ha írni akartok balra, ha olvasni, jobbra kell számolni a betűket.

ÚFJŰKHMÖ FÁNy

Lóugrás szerint

olvassátok össze a betűket, egy kedvelt író nevét kapjátok.

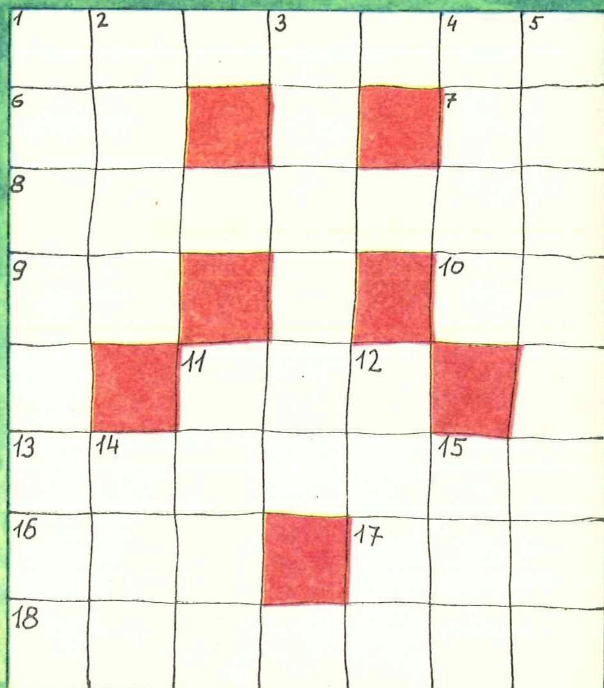

Keresztrejtvény

Vízszintes: 1. Nagy sas. 6. Erdő eleje. 7. Mutatószó. 8. Nem szívódik be a víz. 9. Lóg mássalhangzói. 10. Sajt fele. 11. Szófaj. 13. Gondozom a kertet. 16. Fiúnév. 17. Lánynév. 18. Halk beszéd.

Függőleges: 1. Élvezetes. 2. Nem fiatal. (Ék.hiba) 3. Egészen fiatal, fejlődésben levő. 4. Étel, a középső betű hiányzik. 5. Érdekfeszítő. 11. Görbevonalú. 12. Nem kell több. 14. ÜDU. 15. Lánynév, ékezetcserével.

A keresztrejtvényből küldjétek be a **vízszintes 1., 8.,** a **függőleges 1. és 5.** megfejtését.

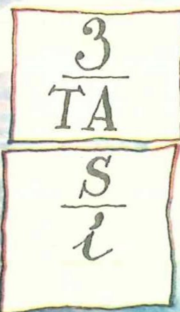
Ellentétek

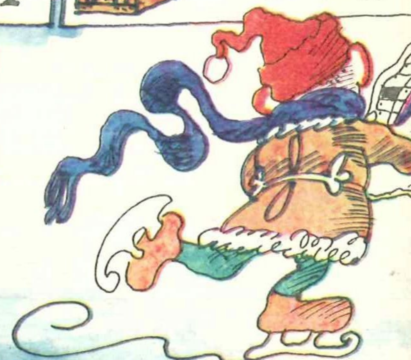
Írjátok be a bal oldali szavak ellenkezőit és kezdőbetűiket függőlegesen olvassátok össze.

FEHÉR	Fekete
FELSŐ	Alsó
GYAKORI	Ritka
ÉRDES	Sima
ÁRADÓ	Apadó
FÉRFIAS	Nőies
SIMA	Gyakori

Kép- és betűrejtvények

E hó végéig küldjétek el levélben a decemberi, januári, és februári megfejtéseket. Ne felejtsétek leveletekre beragasztani a rejtvényoldal sarkán levő 4, 5, és 6-os számokat. Mint már a szeptemberi számból tudjátok, amelyik hónap megfejtése hibátlan, azért a szabadságharccal kapcsolatos festményekről készített képet küldünk. Akinek mind a három megfejtése hibátlan, kap még egy 2-es számú kartont is. Ezt gondosan őrizzétek meg az év végéig! **Figyelem!** a decemberi keresztrejtvény szövegéből egy sor kimaradt. Aki emiatt nem tudta megfejteni a vízszintes 25-öt, annak segítünk: hócsata.

Felvidéki András rajza

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVIII. évf. 2. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 50,— Ft, I. félévre 30,— Ft, II. félévre 20,— Ft, negyedévés előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 78.1004. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
HU ISSN 0450-3287
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címoldal **Földes Szilvia** 4. oszt. tan. munkája,
Budapest, Horváth Mihály téri ált. isk.

Ára: 5,— Ft

